

dle zjištění rozsudku stěžovatel nevzdal zcela holičské živnosti, nýbrž provozuje ji dále na jiném místě, použiv peněz stržených za obchod k zakoupení nového obchodu. Podle odpovídání se obžalovaného, jehož rozsudek rovněž použil za podklad rozhodnutí, jest prodejem krámu za 37.000 Kč rozuměti odstoupení zavedené dílny holičské s veškerým zařízením, čítajíc v ně zabavené čtyři předměty. Nalézací soud při novém projednání věci bude tudíž musiti řešiti i otázku, zda (nehledíc k předpisu § 251 tr. ř.) jest živnost obžalovaného jako živnost řemeslná ve smyslu § 1 čís. 43 živn. ř. vhodným předmětem exekuce podle § 341 ex. ř. a zda po případě i při jejím prodeji za 37.000 Kč způsobená škoda převyšovala 2.000 Kč, ať by již v příčině zabavených čtyř předmětů bylo prokázáno, že jako věci podle § 251 čís. 6 ex. ř. exekuci nepodléhající nemohly o sobě býti předmětem maření exekuce ve smyslu § 1 zák. o mař. ex., po případě že by obžalovanému nebylo lze ve směru tom přiznati vinu s hlediska subjektivní stránky skutkové podstaty tohoto trestného činu, či v prodeji tom byly shledány všechny náležitosti tohoto trestného činu po objektivní i subjektivní stránce. Dále bude soudu dbáti i toho, že jako možný předmět odstranění s hlediska § 1 zák. o mař. ex. přichází ovšem v úvahu nejen krám jako takový, nýbrž i peníze za něj stržené, takže bude nutno uvážiti a zjistiti, jak si v tomto směru obžalovaný počínal, jakým úmyslem byl při tom veden a zejména, zda použil celého výtěžku na zakoupení nového krámu (obchodu).

Čís. 3759.

Věc jest »svěřenou« ve smyslu § 183 tr. zák., byla-li jejím držitelem (netřeba ani, by to byl její vlastník) odevzdána skutečně v moc pachatelovu buď podle dohody, neb i jen v předpokladu, že s ní naloží ve smyslu odevzdatelově.

I zmocněnec se dopouští zpronevěry, když, nemaje připravenou dostatečnou úhradu, použije svěřených peněz pro sebe.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1930, Zm II 355/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 27. června 1929, jímž byl obžalovaný zproštěn podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin zpronevěry podle § 183 tr. zák., zrušil rozsudek nalézacího soudu a věc vrátil témuž soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., právem namítá, že není správným právní názor nalézacího soudu, že (v ději zjištěném v rozsudku) není skutkové podstaty zločinu zpronevěry po stránce objektivní. Poněvadž nalézací soud vylou-

čil objektivní skutkovou podstatu tohoto trestného činu jen z toho důvodu, že obžalovanému nebyly peníze svěřeny, namítá zmateční stížnost v podstatě, že soud vyložil právně mylně pojem věci svěřené. Ve smyslu ustanovení § 183 tr. zák. jest pokládati věc za svěřenou, byla-li jejím držitelem (netřeba ani, by to byl právě její vlastník — rozh. sb. n. s. čís. 350) odevzdána skutečně v moc pachatelovu buď podle dohody, neb i jen v předpokladu, že s ní naloží ve smyslu odevzdatelově (rozh. sb. n. s. čís. 1307, 1295). V souzeném případě zjišťuje nalézací soud na základě svědeckého seznání Františka P-ého (českobratrského faráře v O.), že když svědek odmítl vyhověti žádosti obžalovaného, by doporučil u evangelických bratří v Americe prosbu evangelíků v R., by američtí bratři přispěli na stavbu jejich vodovodu v R., četl v čísle 2. Křesťanských Listů amerických z 12. ledna 1929 uveřejněnou žádost r-ských za příspěvek ke stavbě vodovodu, podepsanou obžalovaným a ještě třemi osobami, a že pak dostal svědek z Ameriky v březnu 1928 2.155 a v květnu téhož roku 2.695 Kč, úhrnem 4.850 Kč, určených r-ským na vodovod pokud se týče druhou částku »pro bratry r-ské«, t. j. pro příslušníky církve českobratrské v R., že to oznámil obžalovanému a na jeho požádání poslal peníze na jeho adresu; soud zjistil, že v čís. 20. Křesťanských Listů ze dne 17. května 1928 byl uveřejněn poděkovací dopis obžalovaného za zaslanou první částku, v němž se mimo jiné praví: »Obdrželi jsme dne 13. března 1928 od vás prostřednictvím D. P. faráře P-ého z O. 2.155 Kč; tento peníz nás velice překvapil a velikou radost nám učinil, jelikož jsme právě ve velké finanční tísní. Stavba vodovodu u nás již započala, k jehožto účelu zaslaných nám peněz použijeme..... Jelikož jsme vesměs chudí domkáři.... přichází nám peníz velice milý. Jménem všech bratří a sester českobratrských v R. děkujeme Vám.... adt. Frant. Š.« Soud vzal dále za prokázáno, že v 25. čís. Křesťanských Listů z 21. června 1928 jest druhý poděkovací dopis obžalovaného, v němž mimo jiné praví: »Opětně obdrželi jsme od Vás vzácný milodar.... 2.700 Kč. Tento vzácný dar nás přenáramně potěšil, neboť jsme na konec t. m. potřebovali 3.000 Kč na zjištění a vypracování vodních pramenů, které stojí celkově 7.000 Kč«. A posléze soud zjistil na základě obsahu Křesťanských Listů roč. 30., že v nich jsou hlášeny dary lásky pod záhlavím buď »Bratrům v R.« nebo »Bratřím v R. na vodovod«. Soud nalézací vzal dále za prokázáno, že obžalovaný uveřejnil prosbu v Křesťanských Listech o své újmě, že nebyl k ní zmocněn nikým z evangelíků r-ských, že však, když tito v roce 1928 započali s přípravami ke stavbě vodovodu, zachytili prameny a započali se stavbou vodojemu, takže jim skutečně vznikly výdaje asi 10.000 Kč a když obžalovaného žádali, by jim vydal přijaté částky, odepřel vydati evangelíkům na stavbu vodovodu přijatých 4.850 Kč, řka, že pro ně nezebral. Z těchto skutkových zjištění prvního soudu plyne, že obžalovanému bylo odevzdáno 4.850 Kč jejich dočasným držitelem farářem P-ým v zastoupení amerických dárců a vlastníků peněz nejen v předpokladu, že jich obžalovaný použije na stavbu vodovodu evangelíků r-ských, nýbrž dokonce s výslovným určením a příkazem že peněz těch má býti použito k tomuto účelu. V tom však spočívá podstata svěření ve smyslu § 183 tr.

zák., jež soud vyloučil neprávem, vycházejí z mylného výkladu zákona. Poněvadž však obžalovaný, jak rozsudek rovněž zjistil, peníze, jež měl k řečenému účelu dále odevzdati, k tomu účelu neodvedl, nýbrž si je zadržel a přivlastnil, použiv jich k zaplacení svých procesních útrat, naplňují skutková zjištění rozsudku beze vší pochyby objektivní skutkovou podstatu zločinu zpronevěry podle § 183 tr. zák. Nevadí, že obžalovaný tu vystupoval jako nezmocněný jednatel — negotiorum gestor; vždyť i zmocněnec se dopouští zpronevěry, když, nemaje připravenou dostatečnou úhradu, použije svěřených peněz ke svým účelům. (Sb. víd. nejv. s. č. 208, 1281). Nalézací soud, vyloučiv objektivní skutkovou podstatu zpronevěry právně mylným výkladem zákona pro domnělý nedostatek způsobilého předmětu — věci svěřené — zavinil zmatečnost rozsudku podle č. 9 a) § 281 tr. ř. Jest tedy odůvodněno, by rozsudek byl zrušen; poněvadž se nalézací soud otázkou subjektivní viny vůbec nezabývá, nelze rozhodnouti ve věci samé a bylo proto uložiti soudu prvé stolice, by věc znovu projednal a rozhodl.

Čís. 3760.

I státní zástupce musí v průvodním návrhu udati přesně a určité skutečnosti a body, jež mají býti provedením důkazních návrhů prokázány.

Nalézací soud nemusí přihlížeti k návrhům, směřujícím k tomu, by dalším šetřením byl teprve získán průvodní materiál, by se výsledkem svědků teprve zjistilo, zda mohou ve směrech v návrzích naznačených učiniti nějaké závažné údaje buď ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Důkaz spisy musí býti konkretisován.

(Rozh. ze dne 1. února 1930, Zm I 797/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 1. října 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259 čis. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro zločin podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák. a nov. čis. 31/1929 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost státního zastupitelství spatřuje zmatek podle čis. 4 § 281 tr. ř. v tom, že nalézacím soudem byly zamítnuty důkazy při hlavním přelíčení navrhované, a to výsledkem svědka lékaře MUDr. H-e o tom, co mu obžalovaný zaplatil za lékařské ošetřování a na jakou nemoc byl léčen, výsledkem svědka MUDr. B-a o tom, co shledal u obžalovaného při posledních dvou prohlídkách, a opatřením vojenských spisů o prohlídkách obžalovaného vojenskými lékaři, které toho času nejsou po ruce. Státní zastupitelství má za to, že zamítnutím těchto průvodních návrhů byla porušena zásada materiální pravdy, a projevuje názor, že